

nikdar bližini Brežic, ima veliko, veliko sreče. Žena, s katero živi, mu je pred kratkem povila — trojčke. Pač mnogo, mnogo božjega blagoslova.

Požarna bramba v Veliki Nedelji priredila je 2. t. m. ob priliki odpotovanja njenega do sedanjega načelnika g. oskrbnika Flucherja slovesno veselico. K veselici dospelo je tudi več gostov od požarnih bramb v Ptuj in Ormužu. G. Flucher, eden najvrlejših in splošno spoštovanih mož, je oddal najprej načelniku okrajne zveze požarnih bramb g. Joh. Stendte inventar brambe, ki se je našel v polnem redu. Potem se je vršilo požarniško zborovanje, na katerem je podal g. Flucher v prvi vrsti svoje poročilo. Povedal je, da ima inventar velikonedeljske požarne brambe vrednosti 5033 kron in se je skoraj izključno iz lastnih sredstev nabavil. Požarna bramba je danes brez dolgov. Temu se ma v prvi vrsti g. Flucherju zahvaliti, kajti on je znal s pametnim gospodarstvom in pridnim delom društvo razviti. Tako je svoj čas ustanovil v prid požarni brambi filijalko družbe za poabso sadja. Na ta način je pridobil požarni brambi dobička za 2600 kron. Nadalje je svoj čas enkrat iz lastnih sredstev požarni brambi 600 kron podaril. Za zrejo krmilne repe, ki je tehtala 11 kil, dobil je dobiček 100 kron v letu, katere je istotako požarni brambi podaril. Na tako se večkrat. Da dokaže svojo požrtvornost napram potrebni požarni brambi, daroval ji je g. Flucher v slovo še nekaj čez 50 ron. Iz vsega tega se vidi, da je prinesel g. Flucher požarni brambi ne samo moralne temer še tudi denarne žrtve. In tudi v tem oziru mu je vsa čast! Požarna bramba šteje danes 28 članov, ki obžalujejo vsi iz srca, da mora g. Flucher slovo vzeti. Na zborovanju so govorili še hauptman Steudte, ki se je Flucherju za njegovo delo v imenu deželne zveze zahvalil. G. Inhart je spodbujal zbrane k pridnemu delu za požarniško stvar. Splošno se je g. Flucherja oslilo, naj tudi zanj naprej veliko-nedeljske požarne brambe ne pozabi. V ta namen imenovalo ga je tudi za častnega člana požarne brambe. Zborovanje se je udeleženci pri časi vina še dolgo zabavali. Čast g. Flucherju, katerega se je nasprotniške strani tako grdo in neosnovano upadalo, čast mu, da je vnel v srce resnih ožiskro potrebne požarne brambe. Njegovo lo bode uspevalo!

Iz Velike Nedelje se nam piše: Z veseljem iznanim našim somišljenikom, da smo ustanovili veteransko društvo z nemško komando. Ibi prvaški izdajalci se seveda kar penijo od me jeze; pa to nam ne dela sivih las. V čast štejejo, da smo cesarja služili, tam se dobro msko naučili in to zvestobo tudi hočemo drti. Vsaj je lepše ako človek zvest ostane svoji vladarju, kot pa izdajalec postati. Žalibog se to danes med našim slovenskim ljudstvom di, da Srba častijo, tja vlečejo svojo zvestobo, s tem grdim postopanjem blatijo sebe in naš rod. Pa tako postopanje nima nikjer sreče, ker izdajice hitro za ušesa prime. Mi pa vam ičemo: živeli veteranci, vsa čast vam!

Iz sv. Marjeta na dr. p. se nam poroča: ičinska volitev. 26. januarja 1909 smo imeli kaj občinsko volitev. Pri tej se je naredilo od ani klerikalcev toliko napak, da se je vložil ti volitvi ugovor. Napak je bilo, ako ravno naši nasprotniki tako „pametno“ delovali, 16. č o tej zadevi bomo svoj čas še poročali.

Iz sv. Lovrenca sl. gor. se nam piše: Pri s ni miru in zmiraj se hujska proti miroljubn ljudem, kateri niso zagriženi Srbi ali Rusi. kaj se napadajo osebe, katere vendar skrbijo, se naši pridelki pokupijo? Ako imate res ičanstvo ne samo na jeziku, ampak tudi v n, tak dajte vendar enkrat mir. Ako ste res kristjani, dajte mir, drugače smo primorani, nemških listih razodeti vaše lumparije; ako se lo potem tudi nemški kupci ogibali našega ja, od katerih še danes res veliko denarja imo, ni to naša krivda!

Zaradi ponarejenja denarja so zaprli v Konh fotografu Joh. Tomse. Baje je bil v zvezi onarejanja denarja na ptjskem polju.

Lepi tički. V Celju so vjeli širri 11—14 je smrkoline, ki so v nemški cerkvi nabiral- u drli in denar kradli. Dva teh mladih tatov sinova krčmarice prvaškega „podpornega šta“ in rogovilita že zdaj dostikrat s hujska-

jočimi pesni po Celju. Mati naj bi jih raje učila poštenosti nego hujskanja in narodnostne gonje.

Brata umoril je v prepiru v neki krčmi v Zgornjem gradu Franc Spech. Divjak je hotel najprej lastnega očeta preteptati in ga je tudi ranil. Ker se je brat za očeta potegnil, ga je zabodel in tako težko ranil, da je umrl.

Iz Koroškega.

Iz Sel (Zell) se poroča listu „Freie Stimmen“ m. dr. sledeče: Splošno se hvali naravne krasote selske doline. Žalibog, da tujci te lepe pokrajine ne bodejo več obiskovali, ker se kažejo mogočnejši tamošnjega prebivalstva za nasprotnike Nemcev. Vsa pokrajina kaže sicer na zvezo z nemškimi severom; na jugu pa onemogoči strma Košuta zvezo s slovansko Kranjsko. Prebivalci te krasne doline so gotovo v vsakem oziru vezani na promet z Nemci, zlasti zato, ker jim poljedelstvo pri danih razmerah ne more dosti nesiti. Ali tamošnji mogotci se brezobzirno proti vsemu borijo, kar je nemškega. Občina Sele poskuša celo, občeovati z oblastmi edino v slovenskem jeziku. Občinskega pisarja dela znani dr. Brejce iz spodnje Štajerske (Ponikve). Prvaški agitatorji od zunaj so našli hitro v Selah dobra tla. Najhujsi pa je v Selah boj za šolo. Šele leta 1895 nastala je tam enorazredna šola, kateri se je kmalu potem drugi razred priklopil. Šola je bila utrakvistična, kar tamošnjim pravdom, zlasti pa župniku Nagel ni dopadlo. Tako so tudi tako dolgo delali, da so l. 1899 razdelili šolo in uresničili dva razreda, od katerih je ostal eden utrakvistični, drugi pa čisto slovenski. In obe šoli stojita pod enim vodstvom ter sta v eni hiši. Hujskanje proti utrakvistični šoli pa je šlo naprej; pomagal mu je tudi župan Uznik. Veliko prebivalcev selske doline seveda s tem Nemcem sovraženim postopanjem ni bilo zadovoljno. Kdor občuje s kmeti, sliši v tem oziru prav čudne glasove. Tako je dejal neki stari kmet: „Rad bi dal par stotakov, ko bi le toliko nemškega znal, da bi zamogel prodati svoje dile“. In neki mlajši prebivalec je menil: „Ako bi mi hotel kdo to malo nemščine, katero znam, vzeti in bi mi hotel zanj najlepše posestvo v Selah dati in jaz naj bi šel potem še enkrat k vojačtom, rekel bi mu: lepo se zahvalim“. — Tudi babjeverstvo se rabi, da se hujska vsaj med starimi babami v Selah proti nemški šoli. Babe govorijo zdaj vse mogoče o peklu in vragu proti nemški šoli. Nadalje trdijo prvaški hujskači: Ako se ljudje nemškega učijo, bodejo se izselili in kmet ne bode dobil več poslov. Kakor da bi se le slovensko govoreči ne znali poiskati službe na Kranjskem! Neki posebno pametni prvak je celo dejal: „Nemško znati je že dobro, ali nemško se učiti, je slabo!“ Ali tudi v Selah pošiljajo bogatejši svoje otroke proč, da se nemškega priučijo. — L. 1906 izvolilo se je župnika Nagel za načelnika krajnega šolskega sveta. Zdaj je pričela hujskarija iz novega. Šolski svet je pošiljal dopise oblasti nazaj, češ da na Selah noben človek nemškega ne razume. Druge spise se je pustilo nerešene ležati. Ko pa je župnik videl, da je ljudstvo vendar v pretežni večini zato, da se nemščina uči, prišel je na novi trik. Delal je zmešnjavo kjerkoli je bilo mogoče. Neki učitelj Schmidt je na šolsko steno široki plavordečo-beli trak naslikal. In končno se je celo zlasti od strani župana hujskalo na šolski štrajk, ki je tudi od 19. julija do 31. avgusta trajal... To je bilo končno tudi kmetom že preneumno. Septembra lanskega leta je prišlo več selskih kmetov k deželni vladi v Celovec in prosilo, naj se jim za božjo voljo vendar nemško šolo pusti. Le eden teh kmetov je govoril malo nemškega, ali vsi so hoteli vsaj za svojo deco nemški poduk itd. — Mi vprašamo oblast; kaj misli ukreniti glede te fanatične gonje pravkov. Ali čaka oblast morda na to, da se bode — ljudstvo samo pomagalo? Ljudstvo na Koroškem ne mara hujskarije. Nemščina je potreba, zveza, skupno delo z Nemci pa istotako! Oblast, stori svojo dolžnost!

Letošnja državna podpora povodom suše in nje napake.

Kakor se je v tem listu že večkrat čitalo, je sklenila vlada gotovo svoto denarja v ta

namen porabiti, da se nakupi krma in slamater se po primerno nizki ceni kmetom prepusti.

Na prvi pogled je to res jako hvalevredno za videti, toda če si to akcijo natančneje pregledamo, stvar ni tako hvalevredna kakor bi si kedo mislil. Storila se je pri tem počenjanju napaka za napako; prva in glavna napaka je pač bila ta, da je vlada vkljub hvalevrednega prizadevanja c. k. kmetijske družbe, c. k. namestnije, raznih c. k. glavarstev in nekaterih marljivih poslancev dovolila smešno malo svotico v ta namen. Če je vlada hotela s to podporo doseči, da ne napravi pomanjkanje krme prehudi vtis na napredek naše živinoreje, da se ohrani vsaj najboljša plemenska živina, bi se bila mogla suši primerna svota dovoliti, tako da bi vsi posestniki brez izjeme na število živine lahko pri vladi krmila naročali in tudi dobili, kajti nesmisel je, onega kmeta kateri se edino z živinorejo peča, večinoma nobenih drugih dohodkov nima, zavoljo tega od podpore izključiti, ker redi — nad deset glav živine. Ravno tisti kmetje, kateri redijo večjo število živine, imajo po navadi lepo mlado plemensko živino, in na to živino se je vprid italjanskega mašetarja popolnoma pozabilo.

Pa dostikrat so bili ti kmetje, ki redijo nad 10 glav živine, še le bolj srečni ko oni koji redijo manj.

Prvi se vsled te modre odredbe vsaj niso zanašali na krmo, medtem ko so zadnji trdno upali da dobijo krmila tem gotoveje v naročini množini, ker so si ja itak manj naročali nego jim je vlada dovolila naročati.

Dragi bralec, ne boš verjel, da so postavim v rogaškem okraju kmetje komaj 14% naročene množine dobili; kaj si naj s tem pomagajo — cena pri goveji živine je medtem tako znatno padla, da se živinčle le še za veliko zgubo prodati da; kako pa naj vbogi kmetič in kočar zdaj s to državno krmo in slamo svojo žival preživi, to ne vem. Znani so mi slučaji ko je posamezen — slišite in strmite — 10, rečem deset kil sena dobil; precej je takih katerim je bila usoda tako mila da so dobili 30 kil.

Tu in tam je bil seveda kateri tudi bolj srečen, če si je namreč naročil 2000 kg sena ga je potem v resnici 280 kil dobil. Le edini slučaj mi je v okraju znan, da je eden posameznih dobil 2200 kil slame, gotovo pa je ta gospod naročal svoječasno najmanj en cel vagon za se.

Kakor se sliši so nekateri okraji v tej zadevi nekaj na boljšem; tako sem od zanesljivih uglednih možov v gornjegradskem okraju zvedel da so tam posamezni dobili po 20—30 in še več metercentov sena in celo po pol vagona slame, to je gotovo tudi popolno primerno; neprimerno pa je razmerje med našim okrajem, v katerem cele občine komaj po 10 metercentov dobijo in med prej navedenem gornjegradskem okrajem, kje posamezniki po petkrat več dobijo ko pri nas ena občina.

Rad verjem, da se je vsak c. k. glavar in posebno še ptjski za kmete v njegovem okolišu z vso močjo potegoval; ne vem pa kako so ravnale potem više in najviše inštanace.

Ena velika napaka se je zgodila pri občni delitvi na glavarstva od strani c. k. namestnije oziroma glavnega pomožnega odbora v Gradcu in sicer skoz to, da so se ozirali na naročeno množino in ne na število živine.

Samoumevno je, da bo tisti kmet kateri ima za čem, več krme za isto število naročil nego oni ko še dostikrat za sol nima; tako je naprimer naročal kmet A. v neki vasi pri Gornjem gradu za 8 glav živali 48 metercentov sena in 38 metercentov slame, medtem ko je zadolžen kmet T. blizo Rogateca tudi za 8 glav naročal 800 kg sena in 300 kg slame. Če bi se bilo oziralo na število živine bi naš kmet T. pri Rogatecu potem gotovo naročeno množino polno dobil, medtem ko bi se kmetu A. primerno manj dalo.

Znano pa mi je da je A. za 8 glav živine najmanj trikrat toliko dobil nego je kmet T. naročal za svoj 8 goved, naših T. pri Rogatecu pa je dobil okoli 120 kg sena in toliko slame; škoda da so časi čudežev nehali; potreba bi bila, da bi se tukaj z malim veliko nasitilo. Vlada je bila o posledkah suše pravočasno poučena, pregovor pravi; kdor hitro da, dva-